

תת"ע 4858/04/13 - איתמר חושן חשביה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4858-04-13 מדינת ישראל נ' חושן חשביה איתמר דו
תיק חיצוני:

בפני מבקש נגד משיבה	כב' השופט דן סעדון
איתמר חושן חשביה	
מדינת ישראל	

החלטה

לפני בקשה לפסיקת הוצאות הגנה ושכ"ט לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

1. ביום 12.8.11 נרשם למבקש, עו"ד במקצועו, דוח חנייה על ידי משטרת ישראל. במקביל נרשם לו דוח דומה גם על ידי הרשות המקומית אשר בוטל בהמשך. המבקש סבר כי צירופם של 3 תמרורים על עמוד אחד והיעדר סימון שעות ספציפיות על התמרור הקובע את האיסור יוצר רושם מטעה ומבלבל. פנייה של המבקש למרכז פניות נהגים ארצי במשטרה (להלן: "מפנ"א") מספר פעמים לא הניבה דבר ובסופו של יום מימש המבקש את זכותו וביקש להישפט בגין העבירה המיוחסת לו בדוח. בהליך בבית המשפט התקיימו 4 דיונים. בדיון הראשון מיום 16.5.13 ביקש תובע לקבוע את התיק לתזכורת תביעה (להלן: "הדיון הראשון"). בדיון השני מיום 17.9.13 הודיע תובע כי המשיבה מעוניינת להמשיך בהליכים בתיק (להלן: "הדיון השני"). בדיון השלישי מיום 11.11.13 הצהיר התובע כי המבקש הציג לפניו "נספחים נוספים" ולפיכך התבקש לקבוע מועד לתזכורת תביעה נוספת (להלן: "הדיון השלישי"). בדיון הרביעי, ביום 4.12.13, הודיע התובע על חזרה מאישום בהסכמה (להלן: "הדיון הרביעי"). האישום בוטל ומכאן בקשה זו.

2. המבקש טוען כי "טורטר" למשך 28 חודשים. לטענתו, סעיף 80 לחוק העונשין חל במקרה זה על שתי חלופותיו. למשיבה לא היה יסוד מלכתחילה להאשמה נגדו והא ראייה שהיא חזרה בה מן האישום בסופו של דבר. בהקשר זה טען המבקש כי פנה אל המשיבה שוב ושוב תוך שהוא ממצא לה "מן היקב ומן הגורן" מסמכים לאושש טענתו כי לכתב האישום אין כל בסיס. עוד נאמר כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי. המבקש הוא עו"ד. הוא השחית זמן רב ומשאבים על ניהול התיק וניהול מגעים עם מפנ"א והמשיבה, כמפורט בתחשיבים מטעמו. הפגיעה במבקש ועינוי הדין שנגרם לו בשילוב העובדה כי המשיבה החליטה לחזור בה מן האישום מצדיקים לטעמו של המבקש הטלת פיצוי ואף פיצוי מוגבר על המשיבה.

3. המשיבה טוענת כי בתיק היו ראיות לכאורה שהצדיקו את רישום הדוח כך שלא ניתן לומר כי לא היה יסוד להאשמה. עוד נאמר כי המבקש, כדבריו, אכן המציא למשיבה מסמכים ולאורם הודיעה המשיבה לבית המשפט על המשך ההליכים. בדיון השלישי המציא המבקש למשיבה מסמכים נוספים על אלה שכבר המציא. המשיבה בחנה את

מכלול המסמכים והודיעה במסגרת הדיון הרביעי על חזרה מאישום.

דין והכרעה

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

5. סעיף 80 לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט לפסוק פיצוי לטובת נאשם מקום בו "נפתח המשפט" ואם בית המשפט ראה כי מלכתחילה לא היה יסוד להאשמה או כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת פיצוי. במקרה שלפני, ספק אם ניתן לומר כי "נפתח משפט", כמצוות סעיף 80 לחוק העונשין בשלב המגעים בין המבקש לבין מפני"א ביחס לדוח. נזכיר כי מדובר בדוח מסוג ברירת משפט שהמבקש זכאי על פי דין לשלם את הקנס הקבוע בו ולייתר את ההליך בבית המשפט. רק בחירתו של המבקש להישפט, כזכותו, היה בה כדי לפתוח את המשפט ועמה את הפתח הקבוע לפסיקת פיצוי על פי סעיף 80 ולא קודם לכן.

בע"פ 4466/98 **דבש נ' מ"י**, פ"ד נו (3) 73 נפסק כי לצורך בחינת חלופה של היעדר יסוד לאשמה יש לבחון "אם חומר החקירה שהיה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום היה מעלה אצל תובע סביר ציפייה כי יש בו ראיות לכאורה לבסס ההרשעה". נזכיר כי במקרה זה טוען המבקש כי התמרור מכוחו יוחסה לו העבירה נשוא הדוח הוצב באופן לא חוקי או שהוריינו אינה ברורה דיה, כמתחייב מפסיקה בעניין זה. אין המבקש טוען כי אין ולא היו בידי המשיבה ראיות להוכחת ביצועה של עבירה. קיים הבדל מהותי בין טענת המבקש לטענה כי אין בידי התביעה די ראיות להוכחת אשמתו ולו לכאורה. בהינתן טענה לגבי חוקיות הצבת התמרור או לגבי אי הבהירות בהוריינו התמרור, רובץ על המבקש - ולא על המשיבה - הנטל הטקטי לטעון ולהוכיח טענה זו. טענה זו אינה שקולה משום בחינה שהיא לטענה כי אין בידי התביעה ראיות לכאורה לביסוס ההרשעה. לכן, אינני סבור כי יש תחולה לחלופה זו של סעיף 80 לחוק העונשין בענייננו.

לטעמי, גם לא קיימות נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי על המשיבה. מתיאור השתלשלות העניינים דלעיל עולה כי במסגרת הדיון הראשון נקבע התיק לתזכורת תביעה. בדיון השני - ובאין שינוי בתשתית המסמכים שהמציא המבקש לעיון המשיבה - הודיעה המשיבה על רצונה להמשיך בהליכים. רק בדיון השלישי חל מפנה שכן לאור מסמכים שצירף המבקש לעיון המשיבה שינתה המשיבה את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום והיא עשתה כן בדיון הרביעי. המבקש מצדו מתאר התנהלות דומה. בסעיף 48 לבקשה כותב המבקש: **"נאמן לדרכו ומשוכנע בצדקתו חזר המבקש ופנה אל המשיבה פעם אחר פעם בניסיון לעת אותה עם חומר הראיות תוך שהוא ממציא לבקשתה, מן היקב ומן הגורן, מסמכים נוספים המעידים כי בשל התמרור הלקוי במקום אין יסוד לעבירה, אין יסוד למתן דוח המשטרה ובוודאי שאין יסוד וכן תשתית ראייתית להגשת כתב אישום נגד המבקש"** (הדגשה הוספה). כבר עתה ייאמר כי בטענה זו משמיט המבקש במו פיו את היסוד לטענתו כי לא היה מלכתחילה יסוד לאישום. אם המבקש הוא שהביא למשיבה מסמכים נוספים **לבקשתה** ורק לאור מסמכים אלה, יחד עם מסמכים אחרים שהמציא המבקש או בלעדיהם, התגבשה בלב המשיבה ההחלטה לחזור בה מן האישום - ניתן לקבל את טענת המבקש כי בעת הגשת כתב האישום לא היו ראיות לכאורה לביסוסה של הרשעה בעניינו של המבקש!?!?

זאת ועוד אחרת: ראינו כי מן הדיון השני לדיון השלישי חלה התפתחות בתשתית הראייתית שהמציא המבקש למשיבה, לבקשת המשיבה. על בסיס התפתחות זו הודיעה המשיבה למעשה לבית המשפט על רצונה לחזור בה מן האישום.

אילו הייתה המשיבה מודיעה לבית המשפט על בסיס **אותה תשתית עובדתית** בפעם האחת כי ברצונה להמשיך

בהליכים נגד המבקש ובפעם אחרת כי ברצונה לחזור בה מאישום ייתכן והיה בהתנהלות לא עקבית כזו משום בסיס לפסיקת פיצוי למבקש. אין אלה פני הדברים במקרה שלפניי. הודעת המשיבה על חזרה מאישום ניתנה לאחר שהמשיבה ביקשה וקיבלה מן המבקש מסמכים נוספים לביסוס טענותיו של המבקש בהליך. ברי, כי זכותה ואף חובתה של המשיבה להתייחס באופן ענייני לראיות שמציג לפנייה המבקש ומהן לגזור את עמדתה בנוגע להמשך ההליך המשפטי. אין בעצם שינוי עמדתה שהתבסס כאמור לא על שרירות לב אלא על ראיות נוספות שסיפק לה המבקש לבקשתה, כדי להוות בסיס לפסיקת פיצוי לטובת המבקש.

6. סיכומו של דבר: המשיבה סברה בתחילה כי יש בידה ראיות להוכחת אשמתו של המבקש וביקשה להמשיך בהליך. היא שינתה את עמדתה לאחר שנחשפה לראיות אותן ביקשה וקיבלה מן המבקש עצמו. התפתחות זו בעמדת המשיבה היא ראויה והיא עולה בקנה אחד עם חובתה לנהוג בתום לב ובהגינות. לא ניתן לומר כי התפתחותה של עמדת המשיבה המבוססת על מצב הראיות נגועה בפגם כלשהו או כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי. זאת, גם בשים לב לתוצאת ההליך (חזרה מאישום) ובשים לב להשחתת הזמן, הממון ועוגמת הנפש להם טען המבקש בבקשתו בהרחבה יתרה. נוכח קביעתי כי לא מתקיימות החלופות הקבועות לפיצוי המבקש לפי סעיף 80 לחוק העונשין, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתנה היום, ו' תשרי תשע"ה, 30 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.